

# Basi L'Gani 5710

With Nissan Dovid Dubov

## Chapter 5

לעצם ההתקשרות, היינו בכללות ההתקשרות שהם עצם הנשמה ועצם הנפש, וע"ד דכתי' כי עונתיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם, דאליכם פי' אלקה שלכם, והיינו האלקות שבנשמה, וענינים אלו ה"ה נוגעים בכללות ההתקשרות, וידועי' דעל עצם הנשמה הרי אין שום דבר המעלים ומסתיר, ולואת כאשר בא איזה דבר הנוגע בכללות התקשרות נפשו, שיכול להיות נסרד עי"ז מאלקות ח"ו וכנ"ל דאיש ישראל אינו רוצה בשום אופן ואינו יכול ח"ו להסרד מאלקות ולכן נרגש אצלו דבר זה, אבל בשארי עבירות ח"ו שאינם בכרת ה"ה נימין סרטים, ולכן אינם נרגשים אצלו כ"כ, והגם דבעברו על אחת ממצות הוי' אשר ציוה לעשותן ואינו עושה, או שעושה אחת ממצות הוי' אשר ציוה הוי' לבלתי לעשותן, הרי עי"ז נפסק הנימא סרטי(דבפרט זה ה"ה כל העצמות של הפרט הזה), ועוד יותר שפועל חלישות בכללות החבל, ובכ"ז הנה להיותם רק נימין סרטים הרי אינו נרגש אצלו כ"כ, והיינו שבוה הנה המדות דנה"ב מעלימים ומסתירים על המדות דנה"א, והיינו שאינו נרגש אצלו האור והחיות האלקי, וזהו הסיבה שבא לידי עבירה ר"ל, והיינו הרוח שטות דסטי"א שמכסה ומעלים על אור האמת, שאינו נרגש אצלו האור האלקי, וכה הנה יורד ר"ל מדחי אל דחי עד שבא לעשות דבר איסור ר"ל והוא מצד הרוח שטות כנ"ל.

**קיצור.** ימשיך דרוח שטות מכסה רק על מדות דנה"א ולא על עצמותה ועצם ההתקשרות.

(ה) **והנה** כשם שיש הטי' למטה מן הדעת שהוא נק' בשם שטות דקליפה, הנה כמו"כ ישנו הטי' למעלה מן הדעת, והוא שטות דקדושה. והענין הוא דהנה ארז"ל (כתובות יז ע"א) אמרו עליו על ר' יהודה בר' אילעאי שהי' נוטל בד של הדס ומרקד לפני הכלה וכו', רב שמאל בר רב יצחק מרקד אתלח (שלש בדין, זורק אחת ומקבל אחת, רש"י), א"ר זירא קא מכסיף לן סבא (שמולול בכבוד ת"ח ונוהג קלוח ראש בעצמו, רש"י), כי נח נפשי' אפסיק עמודא דנורא בין ידי' לכולא עלמא וכו', א"ר זירא אהני לי' שוטי' לסבא (שום של הדס שהי' מרקד בו, רש"י) ואמרי לי' שטותי' לסבא (שהי' מתנהג כשוטה, רש"י), ואמרי לה שיטתי' לסבא (שיטתו ומנהגו, רש"י), דשטות זו ה"ה למעלה מן הדעת, שהוא מדריגה גבוהה ונפלאה במאד מאד, דאיש ואשה הרי זכו הרי שכינה שרוי' ביניהם, דאיש הוא אש י' ואשה הוא אש ה', וכאשר זכו או ה"ה י"ה כו', (ובא בגילוי בנין עדי עד כו'), אי"כ ה"ז מדריגה גבוהה, לכן בשביל זה זכה לגילויים נעלים ביותר דאפסיק עמודא דנורא כו', שזהו בחינת גילוי אור בגילוי ממש כו', וביאור הענין הוא דהנה אור"ס הרי לית מח' תפיסא בי' כלל, והוא למעלה מגדר השגה, דכל השגה הנה גם היותר נעלית הרי הוא בגדר השגה עכ"פ, אבל מה שאינו בגדר השגה הרי א"א שיותפס בהשגה כלל, וכדאיתא בסש"ב פי"ח ולגבי הקב"ה שהוא למעלה מן השכל והדעת ולית מחשבה תפיסא בי' כלל הכל כפתיים אצלו יתברך כזכתיב ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך ואני תמיד עמך וגו' כלומר שבוה שאני בער ובהמות אני תמיד עמך, דבכדי להגיע לעצמותו יח' הוא ע"י ביטול הרצון שלמעלה

וידוע : ראה תניא מ"ס. קונטרס העבודה פ"ה.

מטעם ודעת, ולכן נק' בחינה ומדריגה זו בשם שטות. וזהו ג"כ מה שהנביא נק' בשם משוגע, וכמ"ש מדוע בא המשוגע הזה, דהנה בעת התגלות הנבואה ה' צ"ל בהפשטת הגשמי' והיינו הפשטת השכל והמדות ולהיות בבחינת ביטול שלמעלה מט"ד, דזהו ג"כ ענין הפשטת הלבושים בעת הנבואה, וכמ"ש בשאול ויפשט גם הוא את בגדיו ויתנבא, דהלבושים הם באים מצד חטא עה"ד דקודם החטא כתיב ויהיו שניהם ערומים כו' ולא יתבוששו, וע"י חטא עה"ד נתחדש ענין הלבושים, וידוע דעיקר החטא הוא ההרגש המעורב בט"ר, וכתיב וידעו כי עירומים הם שנתחדש בהם ההרגש המעורב בט"ר, שזהו ג"כ ענין הלבושים, ההרגש המעורב בט"ר, ובשרשו הוא הרגש השכל והמדות, ולכן בעת הנבואה ה' צ"ל הפשטת הלבושים שהר"ע הפשטת ההרגש דשכל ומדות, והיינו לחיות בבחינת ביטול הכחות והחושים, וכמבואר ברמב"ם בהלכות יסודות, מיסודי הדת לידע שהא"ל ית' מנבא בנ"א, והנבואה חלה על חכם וגיבור המתגבר על יצרו, ואין יצרו מתגבר עליו בשום דבר, וכמבואר שם בארוכה, ולכן נק' בחינה זו שטות, שזהו ההטי' למעלה מן הדעת וההשגה, ולהיות שהעבודה במשכן ומקדש הוא לאהפכא חשוכא לנהורא דהחושך עצמו יאיר, והיינו דמהשטות דלערוז יהי' בבחינת שטות דקדושה, לכן ה' המשכן מעצי שטים דוקא, והיינו הלמעלה מן הדעת המתברר ונעשה מן הלמטה מן הדעת, וזהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם בתוך כא"א, וזה בא ע"י עבודת האדם בעבודת הברורים שלו, שפועל לאהפכא חשוכא לנהורא, והיינו להפוך את הלמטה מן הדעת דעולם (סוף וועלט), שיהי' מזה למעלה מן הדעת, דיסוג כמה דברים באדם שהוא נוהג ועושה כן ויילע אזוי טוט וועלט, והדברים האלה הם כמו חוק שבלתי מזיוזים אותו ממקומו לפי דכן הוא הנהגת העולם, וכמו בכמה עניני נימוס והדומה כו', הנה את זה צריכים להפכו אל הלמעלה מן הדעת בעבודה, וכמו עד"מ זמני האכילה זמני השינה, הנה מצד הרגש העולם הם קבועים בעתים וזמנים, וגם כשצריך להתעסק במר"מ ומ"מ הנה זמנים האלו ע"פ הרוב בלתי ניזוזים ובלתי נידחים כלל ועיקר, וזמני הקביעות של תורה ותפלה הם גדחים ואין להם קבע, ויש שהם נדחים ח"ו לגמרי, הנה האדם אשר נותן איזה חשבון לנפשו, האם יש איזה חכמה בהנהגה כזו, דמי הוא היודע עתו וזמנו, וכדאיתא במדרי' אין אדם שליט לומר המתנינו לי עד שאעשה חשבונותי ועד שאצוה לביתי כו' ואיך יתן כל גסשו על דבר שאין בו ממש כלל, ועל העיקר מה שהיתה הכוונה בירידה נשמתו למטה הוא שוכח לגמרי, והוא רק מצד הרוח שטות שמכסה על האמת, הנה זאת תהי' עבודתו להפוך שטות זה דעולם, ויעמוד על נפשו ויקבע לו עתים לתורה, ואז הנה ושכנתי בתוכם, שיאיר לו גילוי אור אלקי בנפשו, וזהו כד אתכפא מט"א, שע"י שפועל להפוך את השטות דנה"ב און דעם קאך מן וועלט אל הקדושה בקיום התורה והמצות, אז אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין, שמאיר ומתגלה אור הסובב כל עלמין.

**קיצור.** יבאר שטות והטי' למעלה מטעם ודעת דקדושה, וכמו הפשטת הרגש השכל והמדות בעת הנבואה, המשכן מעצי שטים, אתהפכא דשטות דלערוז לשטות דקדושה, ועד"ו בעבודת כא"א.

בהפשטת הנשמי' : תניא קריא ד"ה להבין מ"ש בסע"ח בשם ר"מ פ' משפטים, וראה נח"ב קטז, ב. — ועיי"כ טושי"ע ארי"ה סצ"ח, שו"ע רבנו שם והל' ת"ת פ"ד ס"ה, וכדאיתא במד"ר : דברים רבה ס"ט, ג.